

ZPRAVODAJ KESL RYU



KESL RYU SHOTOKAN z.s./www.sk-kesl-ryu.cz, tel.: 777940769, e-mail: sk-kesl-ryu@seznam.cz

ČEST, PŘÁTELSTVÍ, LOAJALITA

Srpen-září

4/2021

KARATE NA OH JEŠTĚ VĚTŠÍM ZKLAMÁNÍM..

Karate na milionářských OH ještě větším zklamáním než se čekalo. Chudý příbuzný je slabé slovo když si vezmeme zájem médií a pořadatelů OH z pohledu karatistů celé planety, kteří byli na svátek našeho bojového umění natěšeni. Z druhé strany kde je třeba hledat mimo stránku oficiálního sponzora karate „zakopaného psa“. V první řadě bylo už samotné zařazení karate do OH malým zázrakem při pohledu na nejednotnost světového karate, kdy hned několik oficiálních světových federací prezentuje pouze to své karate jako nejlepší a jediné světové a to už vůbec nemluví o stylech a další „pestrosti“ karate ve světě, z kterých nejen olympijskému výboru musí jít hlava kolem. I když ve většině sportech, tedy bohužel i dnes v karate platí pravda, že „peníze až na prvním místě“, v tom našem oblíbeném sportu je ještě jeden velký problém navíc a sice ega mistrů a prezidentů kde jeden je větší než druhý a tím brání sjednocení alespoň toho sportovního karate. Výbor OH pravidelně oslovuje nejen WKF, WUKF, JKA, Tradiční karate, Kyokushin a další. WKF se sice prezentuje jako největší a nejkvalitnější, ale i to je relativní. Je to profesionální sport (což po mnoho let v naší republice ještě vedení nepochopilo), ale z pohledu nezavščeného pozorovatele, či zájemce o nový sport sice dostává prezentaci z pohledu karatisty kvalitních výkonů, kterým ale málo kdo rozumí. Kata je dnes, jakási prezentace gymnastiky a koordinačních pohybů, jejíž vývoj se posunul od pradávné myšlenky boje proti fiktivním útočníkům, až po jakési cvičení, sice hezké na pohled, ale které se nemůže rovnat jiným sportovním odvětvím jako příkladně prostrným v gymnastice a podobně. Samotné hodnocení vychází z jakéhosi těžko identifikovatelného subjektivního pocitu rozhodčích. Například finále žen, můj názor, Šimizuová předváděla karate, ale druhá, první Sanchezová, prostě to, co předvádí stále. Je to dobré, ale málokdo v tom pozná boj a pamětníci či staří mistři karate také ne. Kata muži Kijuna byla, dokonalost pohybů, ale stejně spíše než boj umělecká tvořivost, Španěl Quintero - evropská škola, tj. atletika. Proč nebyla kata tým, to ví jen a pouze výbor OH, protože tam snad by se pro širokou veřejnost vysvětlilo co je to kata našlo. Vezměte si judo, kde se stejně jako v karate k nelibosti judistů stále mění pravidla, ale pro neznalou veřejnost přesto pochopitelnější. Jeden druhého hodí na záda ipon a zápas končí, na bok

půl bodu, když schází aktivita, dostanou napomínání atd. Jistě, že to je složitější, ale pro běžného sportovního zájemce pochopitelné. I ten děs Taekwondo je někdy na pochopení lepší jak karate dnešních dnů. Dalo by se říci že posledním „hřebíčkem do rakve“ z pohledu divácké popularity bylo finále kumite, kdy ten co inkasoval úder padnul na tatami zvítězil. Ano, můžeme zde diskutovat o pravidlech, ale fakt že olympijským vítězem se stal bojovník který se po úderu, poválel po tatami je ať chceme nebo ne, výsměchem všech bojových umění. Ale sportovní karate půjde dál svojí klikatou cestou, WKF a EKF se bude nadále prezentovat jako to „nejlepší“ karate, ale pro širokou veřejnost? Zapomeňte! Turnaje jako K1 budou stále více v exotických zemích a amatér nemá šanci se v těchto federacích prezentovat, nebo jinak řečeno nemá šanci se pohybovat ve špičce. Proč vlastně toto jakési hodnocení karate na OH. Dříve, tedy hodně dříve, to bylo tak, že se sportovalo v tom či onom sportu proto, že vítězství bylo osobní prestiží. Pokud kdy byla nějaká odměna, nebyla tehdy prioritou. Vždy jí převyšovala láska ke sportu, či posléze reprezentace svého oddílu či vlasti. Dnes je nutností, aby se vrcholový sportovec sportem živil a nebo měl zaměstnání, které sportovci zajišťuje maximální prostor pro trénink a pravidelný finanční příjem. To zatím v karate nenajdete. Karatistovi musí u nás jako motivace sloužit pouze láska ke sportu k pohybu a cílevědomost k vlastnímu posunu ať už fyzickému, či technickému. Na příštích OH karate nebude. Při letošním výběru dle zcestného bodování věřím, že to většinu karatistů zas tolik mrzet nebude, včetně našich. Ale co se týká MS bude to opět o tom, zdali se nám urodí 2-3 profesionálové a nebo se opět naši amatéři pouze pojedou podívat, jak závodí a sbírají medaile ti profesionálové. Tak že nakonec z hlediska nás, amatérů, můžeme být rádi, že existují další federace, které dávají prostor amatérům, nikoliv vždy nižší kvalitou, protože to je vždy relativní, zvláště z pohledu různých pravidel. Již nějakou dobu mi je určitě bližší třeba federace WUKF, kde sice i zde můžeme mít výhrady v pojetí subjektivního rozhodování, ale jako z určitého pohledu pamětníka dřívějšího karate mě láká více kumite, kde se drží alespoň základy tradičního karate a kde, když někdo dostane pěkný úder nevyhraje!



Uvnitř tohoto vydání:

Karate nemůže být obyčejným sportem...	2
Zatím máme okurkovou sezonu...	2
Co rodiče někdy dětem tají. Proč?...	2
K výzvě běžce dík všem...	3
Prezentací nelákáme pouze nové členy...	3
Vzhůru na MS WUKF...	3
Moje cesta...	4

Nejdůležitější body:

- Tak snad už se rozjedeme v normálním modu, a vydrží to alespoň nějakou dobu. 11.9.2021 ukázka a stánek karate od 11:00, pozor, u radnice Prahy 12...účast na ukázkou všech vítaná...

KARATE NEMŮŽE BÝT OBYČEJNÝM SPORTEM...

Pokud chceme i nadále prezentovat široké veřejnosti karate, rozhodně to nemůže být ve formě běžného sportu, protože i čím dál více zmatených pravidel, jejichž změna měla údajně karate přiblížit právě širší populaci se stalo, že mnohdy rozhodování nerozumí ani ti, kteří karate dělají již léta. Většina sportů je pro pochopení jednoduchá. Tam kde rozhoduje subjektivní pohled a vysvětlení pravidel rozhodčími bude vždy na pochopení složitější, ale nakonec vstřelená branka, koš, vteřiny či centimetry pro tyto sporty zajišťují orientaci nejen sportovcům, ale i široké veřejnosti. V karate cvičení kata bylo dříve bylo obestřeno tajemstvím pohybů, které nejen samotnou demonstrací, ale i díky pestrosti kata a vystupování karatistů s dodržováním náležitě etikety karate, si získávalo nejen mnoho zájemců o toto bojové umění, ale i obdivovatelů z řad nezasvěcené populace. Dnes začíná demonstrace tím, kdo si



pořídí lepší gi, preferuje jakousi momentální módu úprav a následně provede určité cvičení, kde pro nezasvěceného není zřejmé o co vlastně jde, které často nemá nic společného s vnitřní vyspělostí karateky a techniky jsou sice vedeny nějakým systémem, určitou silou a přesností, ale to na pochopení co se na tatami děje nestačí. K umění kolikrát pro nezasvěceného zavání komedií, která má daleko k reálnému boji, kde opět není jasné, mnohdy i odborníkům a koučům, o co vlastně jde, ten co inkasuje vyhrává, přibývá simulantů a tak se nelze divit, že někteří karatisté posléze hledají větší adrenalin a realitu boje v kick boxu, boxu či MMA. Ale co s tím. Staří mistři buď již karate nedělají a nebo vzdali cestu DÓ a protože materiální podtext je čím dál zřejmější i v karate to vypadá, že cesta je nalinkovaná a cesty zpět není. V každém sportu je nezbytná fyzická kondice, technika, ale stejně tak vám potvrdí každý vrcholový sportovec či trenér, že minimálně 70 procent musí být v hlavě. V bojových sportech to platí obzvlášť. Ať při tréninku či soutěži je třeba naprosto „vymazat“ jakékoliv myšlenky jiného zaměření, než na sledování vlastního těla, svalovou práci a koordinaci u karate navíc ještě na realitu každého pohybu a jeho účinnost v reálném boji. Karate vždy bylo bojovým uměním pro „úzkou“ společnost která „VÍ“. Tak to bylo vždy. Karate se nikdy nedostane na výslunní sportů oslovující širokou veřejnost a tím i sponzory. Karate bylo, je a bude hlavně cestou každého karateky a pokud pochopíte, vrátí vám to v cestě být lepším. Pokud chcete materiální zisky a veřejnou slávu, nedělejte karate! :-)

ZATÍM MÁME PRO ZPRAVODAJ „OKURKOVOU“ SEZÓNU...

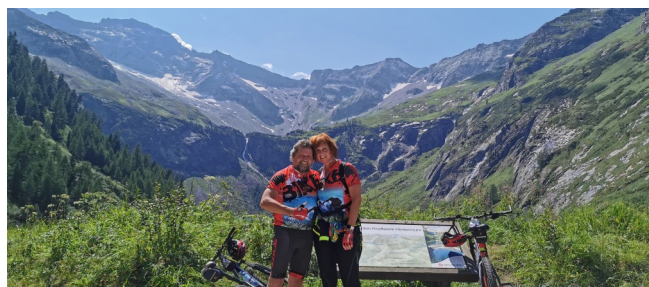
Okurková sezóna může být pro tisk a média, rozhodně ne pro toho, kdo má rád pohyb, sport a přináší mu radost. Bez pravidelného sportování se necítí úplně ve své kůži. Měli jsme běžeckou výzvu o které bude psáno jinde, ale posílali jste mi různé chodecké výkony i v horských velikánech, aktivitu na kole a podobně. Pro většinu zdravě uvažující populace je to relax a cesta ke zdraví, pro, řekněme registrovaného sportovce, je to k tomu ještě nezbytnost a povinnost. Nikdy neříká nejde to, není čas, je to zkrátka droga v tom nejlepším slovy smyslu. Z druhé strany abychom sport začali



I ♥ Suchdol nad Lu...

opravdu milovat, musí být pravidelně sportovní činnost opakována, aby fyzické síly a tím i psychika si na sportovní výkony zvykla a hlava je začala vyhledávat bez přinucení. Určitá di-

sciplína a důslednost, včetně tréninkového rytmu vám nepřinesou nic z materiálního zisku. Z počátku se ještě nedostaví endorfiny, které působí blahodárně na celý organismus. Z počátku je to cílevědomost a vytrvalost a na odměnu ihned budete čekat marně. Posléze dostane to, co se koupit nedá za žádné peníze. Zdraví, věčné mládí, čistou hlavu bez zášti, závisti či strachu z nemoci. Tak že s pohybem nekončí ani prázdniny či dovolená. Pohyb, to jsou, prázdniny pořád :-).



CO RODIČE NĚKDY DĚTEM TAJÍ... OTÁZKOU JE PROČ ??

Pomaličku a někdy i rychleji než to stačíme zaregistrovat rosteme dospíváme, stárneme a začínáme vidět svět jinak. Někdy si myslíme že jediné my ho vidíme správně, někdy si myslíme že by jsme všechno dělali jinak a lépe než naše okolí, máme někdy pocit že naše konání je stereotypní, bez fantasmie a nějaké záračné změny která by všední den proměnila na pohádku a nebo dobrodružný příběh. Život není ani stereotypní, ani šedivý a každý jednotlivec je strůpcem toho, nejen jak bude svět kolem něj vypadat, ale i jakou roli v něm bude hrát. Dnes je pro většinu z vás doba, kdy je třeba si uvědomit že sportovní cestu kterou jste si vybrali je určitou důležitou částí vaší životní cesty, která z vás dělá jiné, výjimečné lidi, cílevědomé, lišící se od vašich nic nedělajících vrstevníků. Dnes tvoříte v sobě základní rysy schopného člověka, který je

schopen překonávat překážky, únavu, stereotyp a je ochoten obětovat maximum nejen pro sebe, ale i pro své okolí, které mu připravuje podmínky a ukazuje správnou cestu jak jít stále kupředu a výš. Neuhýbejte z cesty na kterou jste se dali, protože pak již se naučíte uhýbat vždycky a ze všeho. Neomlouvajte sami sebe z poklesu tréninkové morálky či z nepřítomnosti na tréninku z důvodů vaší představy o zranění, nemoci, nutnosti se učit apod. Vy sami jste zodpovědní za to jak se vám dále povede a jestli si udržíte úctu vašich vrstevníků, rodičů, soupeřů i trenéra. Zatím vám bylo hodně dáváno, zkuste se učit také vracet...

Žáci kteréhokoliv umění, obzvlášť karate dó, nesmí nikdy zapomenout kultivovat svou mysl a tělo. Gichin Funakoshi

K VÝZVĚ BĚŽEC LÉTA DÍK VŠEM KDO BĚHALI, ZVLÁŠTĚ...

„Každý z nás je příkladem pro někoho jiného a každý z nás je povinen vytvářet takovou budoucnost, jakou si přejeme.“ Mahátma Gáandhí... „Bez příkladů, pravidel a cvičení buď ničemu se nevyučuje a neučí, nebo ničemu dobře.“ Jan Amos Komenský. Myslím, že těmito citáty je řečeno vše a jen doplním nadpis...zvláště těm dříve narozeným a rodičům, kteří své ratolesti o nezbytnosti přesvědčili, velký dík Jistě že především jde o vlastní zdraví, ale když současně stihneme být příkladem i pro ostatní, je to prostě nejvíc. A kdo jsou ti nejlepší z nejlepších? Opravdu neuvěřitelný a příkladný výkon, tím i zaslouženě první místo patří **Hance Vašíčkové** s neuvěřitelnými **302.km** za dva měsíce!! Druhé místo patří opět mistrovi v karate a příkladnému sportovci z těch trochu dříve narozených **Honzovi Slezákovi** a sice neméně skvělých **200.km**. Mezi ty nejlepší „stovkaře“, tedy ty, kteří splnili výzvu se zařadil na úctyhodné 3.místo **Filip Kříž 171.km** a 4. místo patří Martinovi Horváthovi 170.km. 5.místo patří Davidovi Křížovi a jeho dosaženým 132.km nezabránila ani operace



nohy, kterou při výzvě musel podstoupit. Ti, kterým patří můj respekt a obdiv byli ještě 6.místo Jáchym Jetel 112.km, 7-8.místo Mikuláš a Timon Pater 108.km, na 9.místě Radka Paterová 107.km, 10.místo Lucka Paterová 107.km. 11.místo Andrea Šimonová 104.km a ještě mezi ty VIP sportovce se dokázali dostat Petra Andršová 100.50.km, Petr Konfršt 100.km a Pavla Šimonová 102.km. Rozhodně blízko k metě měl Martin Kulička 95.km a i když rodiče - nekaratisté se do pohybu moc nehнали, naprosto výjimečným výkonem se prezentoval p. Lukáš Pater se skvělými 130.km za dva měsíce! Abych nebyl moc zlý, z pozice trenéra musí být člověk kolikrát spokojený s málem a i když si nemůžu odpustit vůči našim dalším mladším „sportovcům“ poznámku, že když můžou naběhat ti starší, kteří mají své starosti, povinnosti a zaměstnání nechápu, že oni tu stovku nedali. My s Kačkou za dva měsíce přes 600.km na kole a pár desítek km i na běhu. Proč to říkám? Že nás nikdo nenutí. Prostě nás to baví. Pohyb, jak již tady bylo mnohokrát řečeno je zvláště v dnešní době zárukou zdraví. Mám strach, aby někteří neřekli tak, mám to a už neběhám :-). Tak že výzva **běžec 2021** stále trvá, dal jsem dohromady vaše celkové běhy a pak mi pošlete vždy běhy za týden. I já musím pracovat :-).

PREZENTACÍ KARATE NELÁKÁME POUZE NOVÉ ČLENY

Kdykoliv jsme kdysi dělali ukázkou nebo exhibici, nebylo to pro nábor nových členů, těch bylo tehdy tolik, že se spíš museli odmítat, ale tím co nás k těmto akcím vedlo především byla propagace karate jako bojového umění a přesvědčovali jsme veřejnost, že karate není jakási zabijácká záležitost a přerážení cihel, i když pravdou je, že demonstrace síly a soustředění bylo to, co lidi nejvíce na ukázkách lákalo. Jak se doba mění, předvádíme karate jako všestranný tělesný rozvoj výuku technik karate nejen pro sebeobranu, ale i jako soutěžní sportovní umění. Nedílnou součástí je ale i demonstrace disciplíny, která dneska mnohdy i v ostatních sférách činnosti populace prostě chybí. Tak že proto díky všem, kteří se vždy nezištně zapojí. Však to dnes

znáte „zadarmo ani kuře nehraje“-). Když se v dnešní době bavím s trenéry - kamarády, bývalými spolubojovníky mnoha klubů v republice, hovor se vždy stočí k tomu jak covid zatočil se všemi sporty, zvláště karate. Na dotaz jak dokážeme „přežít“ vždy odpovídám. Jistě že každý trenér má radost z úspěchů a hrdě se vyfotografuje s úspěšným žákem, jenže každý úspěch je pomíjivý, ať pro závodníka či trenéra. Náš klub byl, je a bude vždy takové společenství výjimečných lidí, prostě druhá rodina. Je skvělé když mimo svůj domov víme, že i zde jsme doma. Víme že zde máme své jméno, svou pozici a můžeme být vzorem těm mladším, nebo na těm začátku cesty dó. To se snažíme široké veřejnosti především nabídnout.



VZHŮRU NA MS WUKF A ZAPOMEŇTE NA DRUHOU LIGU

Není dobrý šířit mylný názor na to, že WKF je první liga a vše ostatní je karatistický „pouták“. Mnozí ti, kteří tento názor šířili se na MS WUKF divili, že vypadali v prvním kole. V první řadě je třeba vidět rozdíl myšlenky obou federací. WKF je v první řadě federace pro profesionály, jak již bylo i zde několikrát řečeno. Nechceš investovat do sportu? Doslova...neleze mezi profesionály. Netrénuješ na profesionální úrovni? Tak co chceš dělat mezi profesionály? Nemáš peníze za přípravu a neživí tě karate? Tak co chceš dělat na nejvyšší úrovni WKF? Ano, je možné se vyfotografovat s těmi nejlepšími profesionály. Jsi amatér? Trénuješ jako amatér? Karate tě neživí? Pak jde víceméně o dobré využití volného času. Ale i motivace pro amatéry je důležitá. Díky WUKF je karate pro nás amatéry otevřené široké veřejnosti. Na každém MS je více jak 2000 závodníků a v tom je jednoduše super myšlenka dát možnost všem bez rozdílu STV a věku, z

druhé strany ošemetné z důvodu, že každý stát může do každé kategorie vyslat až pět závodníků. Z toho pohledu se může zdát, že kvalita není až tak vysoká, ale v osmí, nebo šestičlenném finále už většinou kvalita je. V kumite se závodí jako za starých dobrých časů. Dává prostor opravdovým bojovníkům, a pro simulanty není místo. Kategorie Ipon shobu či kumite rotace je kořením tohoto karate. Tak že vše má své, polemizovat můžeme kdo je větší geroj, jestli mistr světa ve WKF či WUKF je zbytečné. Pro kritiky nebo ty, kteří hovoří o „druhé lize“. Nej-



dříve se staňte mistrem světa ve WUKF a pak připustím, že máte oprávnění hovořit o tom, zdali to bylo jednoduché či ne....

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance.. pokračování ze zpr.3-2021. Jak bylo psáno v minulém vzpomínání, i když jsem zdaleka nechtěl ustoupit i z role závodníka, přes svůj věk bylo jasné, že prioritou bude výchova těch, kteří nastupují po nás, jak by řekl Gichin Funakoshi, budou tu naši káru bojovníků tlačit dál a to i jako kata v reprezentaci. Přes to se držím svého životního motto, že věk je jen číslo a není důvod se stáhnout s tatami „které znamenají svět“, čili soutěžního a vzdát se sportovní slasti ještě vyniknout i na soutěžním tatami a vychutnat nezapomenutelné pocity na stupních vítězů. A tak se cvičilo a dřelo se stejnou chutí a vehemencí s borci, které jsem připravoval na soutěže doma i v cizině. Kdybych popisoval všechny a třeba jen ty výjimečné akce, zážitky, radosti i rozčarování které člověka můžou potkat v cestě sportem, Jiráskovo „Temno“ by bylo jen brožurkou. Pokusím se tedy zkracovat vzpomínky jak to jen bude možné. U roku 1995 je však třeba se ještě zastavit, protože světový pohár žen v přímořském Snt.Maxime na francouzská riviéře byl po všech směrech pohádka. Nejen že pořadatelé se opravdu vytáhli co se týká luxusního prostředí, Iva dosáhla famózního úspěchu tj. účast ve finále a historické 7.místo mezi úplně nejlepšími, ale každodenní posezení (nebudeme říkat popaření :-), a večerní diskotékové dovádění s těmi nejlepšími světovými karatisty jako mistři světa Biamonti, Dovy, pochopitelně s našimi „kumitandami“. A kdo vždy zůstal na

tým kumite. Na oslavu hlavně s týmem kumitáků rád vzpomínám přiložený obrázek hovoří za vše. Okamžiky, které vynahradyly večerou dřinu, nervy a úsilí. Na cestu ze Sunderlandu na Heathrow



s lehkými turbulencemi dodnes vzpomínám :-), ale zážitky z muzea Madame Tussauds a vůbec Londýna uklidnily posléze i rozbořený žaludek. Konec tohoto naprosto výjimečného roku který

Úspěch našich karatistů nad očekávání
 Po úspěšném zakončení letošního sezónního závodu v rámci Evropského poháru žen v přímořském Snt.Maxime na francouzská riviéře byl po všech směrech pohádka. Nejen že pořadatelé se opravdu vytáhli co se týká luxusního prostředí, Iva dosáhla famózního úspěchu tj. účast ve finále a historické 7.místo mezi úplně nejlepšími, ale každodenní posezení (nebudeme říkat popaření :-), a večerní diskotékové dovádění s těmi nejlepšími světovými karatisty jako mistři světa Biamonti, Dovy, pochopitelně s našimi „kumitandami“. A kdo vždy zůstal na



jsme úspěšně zakončili ve finském Pori na ME ESKA, se podařilo uzavřít v teple Kanárských ostrovů. Ale pochopitelně ale naopak, jak se říká „s jídlem rostla chuť“ a tak nezbyvalo, než dát do přípravy na další rok maximum aby i ten

byl neméně úspěšný. Rok 1995 byl i mým 40.rokem a současně i 15 rokem mého karate. Hned po zimním kempu se naše výprava „zrna“ oddílu vypravila již tradičně do Oslöv-Švédsko a byl to výjezd prostě skvělý i s pohledu, že jsem si poprvé mohl vyzkoušet kategorii masters, tedy dříve narození ti mladší:-).V jednotlivcích byla radost ze stříbra, ale navíc konečně venku na stupních vítězů úplně nahofe. Jeden vítězný pohár tým s dlouholetým kamarádem a výborným karatistou Romanem Kotěrou a výraznou karatistickou nadějí Jindrou Pilmannem. Druhé zlato bylo pro prakticky generační tj. smíšený tým já,můj žák Iva a ještě mladší žák Jindra Pilmann. Krásný to pocit. Než by bylo pokračování cesty ka-

Karatistky zanechaly perfektní dojem

Po nepříjemném účinkování našich sportovních karatek na prvním večerním festivalu, šel se na poslední května male mistrůvství Evropy EUROPEAN KARATE UNION, společně s bránci České republiky, tenkrát pouze ženy, a resultátem představení, za další vítězství projevů do Francie, která před několika dny hostila absolutní světové ženské karate v IX. ročníku Světového poháru FMK WORLD LADIES CUP.
 V Sante Maxime, objeli hlavní odměny, se po druhé vyřazení soustře-



SPORTOVNÍ POŘAD

ČTVRTEK 1. března
 ATLETIKA: Zlatá třetina, Ostrava-Václavka 177.
 DANIEL KOSÍK

diskotéce poslední?? Naše děvčata, Kesl a Dovy :-). Jenže v tomto roce to zdaleka není jen světový pohár žen. I letní reprezentační soustředění bylo plně zaměřeno na podzimní MS ve Skotsku shotokanu o kterém bylo psáno minule. Ani náš klub nemohl zůstat popelkou a jedinou výhodou bylo, že letní měsíce byly dva, tak se vše



stíhalo a život byl vlastně 99% karate. Rozhodně se stačilo si ještě „odskočit“ do oblíbeného Řecka a pak znovu do práce. Do místa konání MS Sunderlandu výprava odletěla beze mě, na letišti jsem měl propadlý pas. Nakonec jsem se dostal do Skotska sám bez znalosti anj. jazyka, ale tuhle historku je třeba slyšet z vyprávění:-), to je skoro na malou a celkem záživnou a napínavou knížku. Ještě že to dopadlo dobře, jinak bych přišel o jeden z nejkrásnějších zážitků v karate. Naš tým kata na MS 3.místo, stejně tak



rate opět v cizině, bylo by na místě zmínit se o zimním soustředění, které tentokrát šéf vymyslel že proběhne na běžkách. Opět by to bylo dlouhé vyprávění o nespočtu pádů, modřin, legrace i trošku toho karate a tak jen jedna příhoda z mnoha. Po celodenní túře náčelník trošku ztratil orientaci a cvičence navedl na černou sjezdovku. Pořád to bylo o běžkách. Když konečně všichni notně otlučeni včetně trenéra dorazili konečně do úpatí sjezdovky, na dotaz k vlekaři kde by mohlo být naše ubytování odpověď zněla: „Už to máte kousek, stačí jen vyjít sjezdovku a jste tam“. To že ti, kteří dorazili dříve nám osolili polévku, které jediná zbyla od večere jako dobrý žert a tím jsme neměli co k jídlu byla už jen pomyslná třešnička na dortu:-). Jinak



ale jako vždy skvělá parta, hodně nezapomenutelných a krásných zážitků. Ale jen jsme stačili otřepat sniž, už zde bylo ME seniorů v Paříži, kde mimo naše nejlepší, startoval i náš hvězdy tým kata..pokračování zase až příště...